

8 Φεβρουαρίου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 28 ΚΑΙ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΕΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΑΡΧΗΓΟΥ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ,

Καθ'ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 830/92 & 851/92)

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Προθεσμία —
Ανελαστικότητα της προθεσμίας — Έναρξη της προθεσμίας — Η
προσφυγή απορρίφθηκε ως εκπρόθεσμη στην κριθείσα περίπτωση.

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Συνάφεια — 5
Αρνητική περί συναφείας κρίση στην κριθείσα υπόθεση μεταξύ τακτι-
κών και κατ' εξαίρεση προαγωγών στην Αστυνομική Δύναμη.

Αστυνομική Δύναμη Κύπρου — Προαγωγές — Ειδικά οι προαγωγές βά- 10
σει του Κανονισμού 9(β) της Κ.Δ.Π. 52/89 — Προϋποθέσεις εφαρμο-
γής από τη νομολογία — Ακυρότητα των διενεργηθεισών προαγωγών
στην κριθείσα περίπτωση — Περιστάσεις.

Με τις προσφυγές επιδιώχθηκε η ακύρωση των προαγωγών των 15
ενδιαφερομένων μερών σε Λοχίες στην Αστυνομία.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την πρώτη προσφυγή 20
και ακυρώνοντας την προτασόμενη επίδικη απόφαση στην δεύτερη
προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Δεν υπάρχει καμιά ελαστικότητα στην προθεσμία των 75 ημερών,
όπως έχει νομολογηθεί επανειλημμένα.

Η προθεσμία ξεκινά από την ημέρα που ο αιτητής έλαβε γνώση της

επίδικης απόφασης.

Σύμφωνα με τις πιο πάνω αρχές η προσφυγή 851/92 είναι εκπρόθεσμη και ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί.

5

2. Κατά το χρόνο της επίδικης απόφασης υπήρχαν 36 κενές θέσεις Λοχία. Με βάση τον Κανονισμό 9(β) το 10% των θέσεων αυτών, δηλαδή τέσσερις, μπορούσαν να πληρωθούν με βάση τον πιο πάνω Κανονισμό.

10

Ο Αρχηγός της Αστυνομίας στην αξιολόγησή του, που φαίνεται από τη σχετική δικογραφία ημερομηνίας 20/8/92, αξιολόγησε και συνεκτίμησε τα στοιχεία των υποψηφίων και κατέληξε πως δύο Αναπληρωτές Λοχίες και δύο Αστυφύλακες "επιδεικνύουν ιδιαίτερες ικανότητες ή/και έχουν ιδιαίτερη κλίση στην ειδική εργασία που επιτελούν". Ακολούθηθηκε η νενομισμένη διαδικασία της έγκρισης του Υπουργού και η προαγωγή. Δύο από τα ενδιαφερόμενα μέρη περιλαμβάνονται στους τέσσερις προαχθέντες με τον πιο πάνω τρόπο.

15

20

Για τις υπόλοιπες 32 θέσεις οι προαγωγές έγιναν με τη διαδικασία των Κανονισμών 4 και 8. Δηλαδή επιλέγησαν από Πίνακα που υπέβαλε στον Αρχηγό Αστυνομίας το Συμβούλιο Κρίσεως. Κατά συνέπεια, οι δύο επίδικες αποφάσεις δεν μπορεί να θεωρηθούν ότι είναι συναφείς γιατί στηρίχθηκαν πάνω σε διαφορετικές νομοθετικές διατάξεις και δεν ελήφθησαν στα πλαίσια της ίδιας διοικητικής διαδικασίας. Πέραν τούτου, για κάθε πράξη υπάρχει διαφορετική δικαιολογία.

25

30

Οι προαγωγές αναφορικά με τον Κανονισμό 9(β) ήταν αποτέλεσμα αυτοτελούς κρίσης ως προς την ιδιαίτερη αξία και ικανότητα των προαχθέντων, σε αντίθεση με τη διαδικασία που έγινε με βάση τους Κανονισμούς 4 και 8 όπου οι προαχθέντες επιλέγησαν από Πίνακα Προαχθέντων από το Συμβούλιο Κρίσεως και που θεωρήθηκαν ότι ήταν καταλληλότεροι σε σύγκριση με τους άλλους.

35

Κατά συνέπεια, μόνο μία από τις δύο θεραπείες θα εξετασθεί και στην προκειμένη περίπτωση εξετάζεται η πρώτη, εφόσον δε φαίνεται να υπάρχει πρόταξη από τον ίδιο τον αιτητή της μιας ή της άλλης απόφασης.

40

3. Η ουσιαστική και αποφασιστική κρίση ως προς τα ενδιαφερόμενα μέρη εμπεριέχεται στη φράση "επιδεικνύει ιδιαίτερη ικανότητα ή έχει ιδιαίτερη κλίση σε ειδική εργασία" που, με βάση τον Κανονισμό

σμός 9(β), επιλέγησαν τα δύο ενδιαφερόμενα μέρη.

Το θέμα εξετάστηκε σε βάθος από τον Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου κ. Πικίη στην υπόθεση *Θεόδωρος Αχιλλέως ν. Δημοκρατίας*.

5

Το Δικαστήριο συμφώνησε με την ερμηνεία που δίνεται από τον Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου και την προσέγγισή του ως προς το τι σκοπεύεται με τον Κανονισμό 9(β).

10

Στην επιστολή του Αρχηγού της Αστυνομίας εν προκειμένω ημερομηνίας 20/8/92, αναφέρεται απλώς πως "τα ενδιαφερόμενα μέρη επιδεικνύουν ιδιαίτερη ικανότητα και έχουν ιδιάζουσα κλίση στην ειδική εργασία που επιτελούν", χωρίς όμως αυτή η ιδιαίτερη ικανότητα ή/και η ιδιάζουσα κλίση να προσδιορίζεται. Το ίδιο ισχύει και για τις συστάσεις των Προϊσταμένων.

15

Πέρα από το γεγονός ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη φαίνονται να είναι ικανά μέλη της Αστυνομικής Δύναμης, δεν μπορεί ένας ουδέτερος παρατηρητής να αποφανθεί, με τα στοιχεία που έχει ενώπιόν του, πως μπορεί να εφαρμοστούν οι πρόνοιες του Κανονισμού 9(β) ότι "επιδεικνύουν ιδιαίτερη ικανότητα ή έχουν ιδιάζουσα κλίση στην ειδική εργασία που επιτελούν". Ούτε από τους προσωπικούς φακέλους των ενδιαφερόμενων μερών φαίνεται κάποια ιδιαίτερη αναφορά, πέρα από τις βαθμολογίες που κυμαίνονται μεταξύ "Καλού" και "Πολύ Καλού" και κατάρτιση στα αστυνομικά καθήκοντα.

20

25

4. Με βάση τη νομολογία όπως έχει καθιερωθεί το Δικαστήριο κατέληξε ότι εφόσον δεν προσδιορίζεται στην απόφαση του Αρχηγού της Αστυνομίας "η ιδιαίτερη ικανότητα των ενδιαφερόμενων μερών ή ιδιάζουσα κλίση τους για ειδική εργασία" και επειδή από τα στοιχεία των φακέλων δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί η κατοχή ιδιαίτερων προσόντων που θα καθιστούσαν εύλογη την επίκληση του Κανονισμού 9(β) για την κατ' εξαίρεση προαγωγή τους, η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί.

30

35

Η προσφυγή επιτυγχάνει και η επίδικη απόφαση ακυρώνεται.

5. Τελική κατάληξη είναι πως η προσφυγή 851/92 απορρίπτεται γιατί είναι εκπρόθεσμη, ενώ η προσφυγή 830/92 επιτυγχάνει. Η επίδικη διοικητική απόφαση ακυρώνεται. Δεν εκδίδεται διάταγμα ως προς τα έξοδα.

40

Διάταγμα ως ανωτέρω.

Αναφερόμενες Υποθέσεις:

Βανέζης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 2522,

5 *Ploussiou ν. Central Bank (1982) 3 C.L.R. 230,*

Δημητρίου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 1611,

Αχιλλέως ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 803.

10

Προσφυγές.

Προσφυγές εναντίον της απόφασης του Αρχηγού της Αστυνομίας να προάξει τα ενδιαφερόμενα μέρη στο βαθμό του Λοχία αντί των Αιτητών.

15

Α. Κληρίδης, για τον Αιτητή στην Υπόθεση αρ. 830/92.

Α. Θεοφίλου, για τον Αιτητή στην Υπόθεση αρ. 851/92.

20

Γιωργαλλής, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Μ. Κυπριανού, για το Ενδιαφερόμενο μέρος Α. Χαριλάου.

25

Cur. adv. vult.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Οι πιο πάνω προσφυγές αποτελούσαν μέρος περισσότερων προσφυγών οι οποίες, ύστερα από διάταγμα του Δικαστηρίου, συνεκδικάσθηκαν. Σε κάποιο στάδιο οι άλλες προσφυγές αποσύρθηκαν και παρέμειναν προς εκδίκαση μόνο οι προσφυγές 830/92 και 851/92.

30

Θεωρώ σκόπιμο να εξετάσω την κάθε μια ξεχωριστά γιατί παρουνισιάζουν ιδιαίτερα προβλήματα.

35

Αναφορικά με την προσφυγή 851/92 υπάρχει προδικαστική ένσταση ότι καταχωρήθηκε εκπρόθεσμα, δηλαδή στις 16/11/1992. Η δημοσίευση στην υπό εξέταση επίδικη απόφαση έγινε στις 25/8/1992 στις "Εβδομαδιαίες Διαταγές". Δεν υπάρχει καμιά ελαστικότητα στην προθεσμία των 75 ημερών, όπως έχει νομολογηθεί επανειλημμένα. (Βλέπε *Παναγιώτης Βανέζης και Άλλοι ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 2522*).

40

Η προθεσμία ξεκινά από την ημέρα που ο αιτητής έλαβε γνώση της επίδικης απόφασης. (Βλέπε *Ploussiou v. Central Bank* (1982) 3 C.L.R. 230, στις σελίδες 237-238.)

Σύμφωνα με τις πιο πάνω αρχές η προσφυγή 851/92 είναι εκ- 5
πρόθεσμη και ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί.

Η προσφυγή 830/92 αναφέρεται στην προαγωγή τεσσάρων με- 10
λών της Αστυνομικής Δύναμης σε Λοχίες. Δύο από τους προαχθέν-
τες πήραν το βαθμό με βάση τον Κανονισμό 9(β) των περί Αστυ-
νομίας (Προαγωγές) Κανονισμών 1989 (Κ.Δ.Π. 52/89) και οι άλλοι
δύο βάσει της συνήθους διαδικασίας που προβλέπουν οι Κανони-
σμοί 3 και 8.

Υπάρχει ο ισχυρισμός ότι οι δύο αυτές πράξεις δεν είναι αυτο- 15
τελείς και ανεξάρτητες μεταξύ τους, μη συναφείς και ελήφθησαν
στα πλαίσια διαφορετικών διαδικασιών και διαφορετικών νομο-
θετικών προνοιών.

Ο αιτητής, παρόλο που δέχεται πως η αιτούμενη θεραπεία απο- 20
βλέπει στην ακύρωση δύο αποφάσεων, ισχυρίζεται ότι αυτές ελή-
φθησαν από το ίδιο διοικητικό όργανο, την ίδια ημερομηνία, για
τον ίδιο βαθμό στην Αστυνομία και γι' αυτό πρέπει να θεωρηθούν
ως συναφείς.

Επιπρόσθετα ο αιτητής ισχυρίζεται πως δεν πρόκειται για δύο 25
αυτοτελείς και ανεξάρτητες μεταξύ τους πράξεις εφόσον οι τέσσε-
ρις θέσεις που συμπληρώθηκαν σύμφωνα με τον Κανονισμό 9(β)
των περί Αστυνομίας Κανονισμών του 1989, αποτελούν το 4% του
συνόλου των κενών θέσεων (που ήταν 36).

Η ύπαρξη της δεύτερης πράξης εξαρτάται ολοκληρωτικά από 35
την ύπαρξη της πρώτης πράξης. Δηλαδή στην περίπτωση που δεν
υπήρχαν προς πλήρωση κενές θέσεις Λοχία, σύμφωνα με τον Κα-
νονισμό 3, τότε ο Κανονισμός 9(β) δεν θα μπορούσε να τεθεί σε
ισχύ και οι τέσσερις θέσεις, που αποτελούν το 10% των κενών θέ-
σεων, δεν θα καλύπτονταν από τον Κανονισμό.

Σύμφωνα με τον Κανονισμό 3 οι προαγωγές σε όλους τους βαθ- 40
μούς της δύναμης θα διενεργούνται με επιλογή μεταξύ εκείνων
που κατέχουν τα προσόντα για προαγωγή. Κατ' εξαίρεση, σύμ-
φωνα με τον Κανονισμό 9, ο Αρχηγός της Αστυνομίας με έγκριση
του Υπουργού μπορεί να προάξει και μέλος της Δύναμης που δεν
έχει τα προσόντα προς τούτο είτε για ανδραγαθία [Κανονισμός

9(α)] είτε γιατί “επιδεικνύει ιδιαίτερη ικανότητα ή έχει ιδιαίζουσα κλίση σε ειδική εργασία” [Κανονισμός 9(β)]. Στη δεύτερη περίπτωση υπάρχει περιορισμός. Ο αριθμός των προαγομένων για ιδιαίτερες ικανότητες ή ιδιαίζουσα κλίση δεν μπορεί να υπερβαίνει το 10% των προς πλήρωση υφισταμένων θέσεων κατ’ έτος.

Κατά το χρόνο της επίδικης απόφασης υπήρχαν 36 κενές θέσεις Λοχία. Με βάση τον Κανονισμό 9(β) το 10% των θέσεων αυτών, δηλαδή τέσσερις, μπορούσαν να πληρωθούν με βάση τον πιο πάνω Κανονισμό.

Ο Αρχηγός της Αστυνομίας στην αξιολόγησή του, που φαίνεται από τη σχετική δικογραφία ημερομηνίας 20/8/92, αξιολόγησε και συνεκτίμησε τα στοιχεία των υποψηφίων και κατέληξε πως δύο Αναπληρωτές Λοχίες και δύο Αστυφύλακες “επιδεικνύουν ιδιαίτερες ικανότητες ή/και έχουν ιδιαίζουσα κλίση στην ειδική εργασία που επιτελούν”. Ακολούθηθηκε η νενομισμένη διαδικασία της έγκρισης του Υπουργού και η προαγωγή. Δύο από τα ενδιαφερόμενα μέρη περιλαμβάνονται στους τέσσερις προαχθέντες με τον πιο πάνω τρόπο.

Για τις υπόλοιπες 32 θέσεις οι προαγωγές έγιναν με τη διαδικασία των Κανονισμών 4 και 8. Δηλαδή επιλέγησαν από Πίνακα που υπέβαλε στον Αρχηγό Αστυνομίας το Συμβούλιο Κρίσεως. Κατά συνέπεια, οι δύο επίδικες αποφάσεις δεν μπορεί να θεωρηθούν ότι είναι συναφείς γιατί στηρίχθηκαν πάνω σε διαφορετικές νομοθετικές διατάξεις και δεν ελήφθησαν στα πλαίσια της ίδιας διοικητικής διαδικασίας. Πέραν τούτου, για κάθε πράξη υπάρχει διαφορετική δικαιολογία.

Οι προαγωγές αναφορικά με τον Κανονισμό 9(β) ήταν αποτέλεσμα αυτοτελούς κρίσης ως προς την ιδιαίτερη αξία και ικανότητα των προαχθέντων, σε αντίθεση με τη διαδικασία που έγινε με βάση τους Κανονισμούς 3 και 8 όπου οι προαχθέντες επιλέγησαν από Πίνακα Προαχθέντων από το Συμβούλιο Κρίσεως και που θεωρήθηκαν ότι ήταν καταλληλότεροι σε σύγκριση με τους άλλους. Εδώ υπήρχε μια συγκριτική επιλογή βάσει των Κανονισμών 4 και 8, ενώ στην περίπτωση των άλλων δύο, με βάση τον Κανονισμό 9(β), η επιλογή ήταν για επίδειξη ιδιαίτερων ικανοτήτων με ιδιαίζουσα κλίση στην ειδική εργασία που επιτελούσαν.

Στην υπόθεση **Ανδρέας Δημητρίου κ.ά. ν. Κυπριακής Δημοκρατίας** (1993) 4 Α.Α.Δ. 1611 αναφέρεται το εξής:

“Το γεγονός ότι και οι δυο αποφάσεις λήφθηκαν σε σχέση με τον συγκεκριμένο αριθμό των κενών όμοιων θέσεων, δεν αποτελεί συνδετικό στοιχείο και μάλιστα τέτοιο που να τις καθιστά συναφείς. Άλλωστε, αποτελεί προϋπόθεση για την χρησιμοποίηση της δυνατότητας που παρέχει ο Κανονισμός 9, η αναφορά στον ορισμένο αριθμό όμοιων κενών θέσεων αφού είναι προς αυτό τον αριθμό που είναι συναρτημένο το ποσοστό του 10% της επιφύλαξης.

Όταν δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της συνάφειας, η προσφυγή θεωρείται παραδεκτή μόνο ως προς την πρώτη από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις. Δημιουργείται εδώ ερώτημα ως προς το ποια είναι η πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση. Στην προσφυγή επιδιώκεται ως μόνη θεραπεία “δήλωση του Δικαστηρίου ότι η πράξη και/ή απόφαση όπως προαγάγη εις την θέση Λοχίου της Αστυνομίας τα πρόσωπα των οποίων τα ονόματα εμφανίζονται εις τον επισυνημμένο Πίνακα “Α” κηρυχθεί άκυρος και εστερημένη οιοδήποτε νομικού αποτελέσματος”. Το παραδεκτό γεγονός της συμπεροβολής δύο αποφάσεων προκύπτει από τη συμπερίληψη ως ενδιαφερομένων μερών προαχθέντων στα πλαίσια των δύο ξεχωριστών διαδικασιών.”

Κατά συνέπεια, μόνο μία από τις δύο θεραπείες θα εξετασθεί και στην προκειμένη περίπτωση εξετάζεται η πρώτη, εφόσον δεν φαίνεται να υπάρχει πρόταξη από τον ίδιο τον αιτητή της μιας ή της άλλης απόφασης.

Η ουσιαστική και αποφασιστική κρίση ως προς τα ενδιαφερόμενα μέρη εμπεριέχεται στη φράση “επιδεικνύει ιδιαίτερη ικανότητα ή έχει ιδιάζουσα κλίση σε ειδική εργασία” που, με βάση τον Κανονισμό 9(β), επιλέγησαν τα δύο ενδιαφερόμενα μέρη.

Το θέμα εξετάστηκε σε βάθος και ο Πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου κ. Πικής στην υπόθεση **Θεόδωρος Αχιλλέως v. Δημοκρατίας** (1992) 4 Α.Α.Δ. 803, λέγει τα εξής:

“... Ο κανόνας αυτός δεν αφήνει την κατ’ εξαίρεση προαγωγή μελών της Αστυνομίας στην απόλυτη διακριτική ευχέρεια του Αρχηγού της Αστυνομίας με μόνη επιφύλαξη την έγκριση του Υπουργού. Αντίθετα, συναρτά αυτής της κατηγορίας τις προαγωγές με τις ασυνήθιστες ιδιότητες που ρητά απαιτεί ο κ.9(β) που διακρίνουν τον προαγόμενο από άλλα μέλη της Δύναμης. Επιτυχής εκτέλεση των καθηκόντων μέλους της Αστυνομίας σε οποιοδήποτε τομέα δε συνιστά “ιδιαίτερη ικανότη-

τα". Ιδανικά, αυτό απαιτείται και είναι το επιθυμητό για κάθε μέλος της Δύναμης. Ιδιαίτερη ικανότητα είναι ικανότητα η οποία, λόγω του μεγέθους της, ξεχωρίζει τον κάτοχό της από άλλα μέλη της Δύναμης που εκτελούν με επιτυχία το έργο τους, ενώ ιδιάζουσα κλίση για ειδική εργασία υποδηλώνει ιδιότητες, όπως για παράδειγμα δεξιοτεχνία για συγκεκριμένη εργασία, που προσιδιάζουν στο άτομο του προαγομένου. (Για την έννοια του ρήματος "ιδιάζω" βλ. Λεξικό Πρωΐας, σελ. 1178)

....."

5

Με σεβασμό συμφωνώ με την ερμηνεία που δίνεται από τον Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου και την προσέγγισή του ως προς το τι σκοπείται με τον Κανονισμό 9(β).

10

Στην επιστολή του Αρχηγού της Αστυνομίας ημερομηνίας 20/8/92, αναφέρεται απλώς πως "τα ενδιαφερόμενα μέρη επιδεικνύουν ιδιαίτερη ικανότητα και έχουν ιδιάζουσα κλίση στην ειδική εργασία που επιτελούν", χωρίς όμως αυτή η ιδιαίτερη ικανότητα ή/και η ιδιάζουσα κλίση να προσδιορίζεται. Το ίδιο ισχύει και για τις συστάσεις των Προϊσταμένων.

15

Πέρα από το γεγονός ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη φαίνονται να είναι ικανά μέλη της Αστυνομικής Δύναμης, δεν μπορεί ένας ουδέτερος παρατηρητής να αποφανθεί, με τα στοιχεία που έχει ενώπιόν του, πως μπορεί να εφαρμοστούν οι πρόνοιες του Κανονισμού 9(β) ότι "επιδεικνύουν ιδιαίτερη ικανότητα ή έχουν ιδιάζουσα κλίση στην ειδική εργασία που επιτελούν". Ούτε από τους προσωπικούς φακέλους των ενδιαφερόμενων μερών φαίνεται κάποια ιδιαίτερη αναφορά, πέρα από τις βαθμολογίες που κυμαίνονται μεταξύ "Καλού" και "Πολύ Καλού" και κατάρτιση στα αστυνομικά καθήκοντα.

20

25

Με βάση τη νομολογία μας, όπως έχει καθιερωθεί, καταλήγω ότι εφόσον δεν προσδιορίζεται στην απόφαση του Αρχηγού της Αστυνομίας "η ιδιαίτερη ικανότητα των ενδιαφερόμενων μερών ή ιδιάζουσα κλίση τους για ειδική εργασία" και επειδή από τα στοιχεία των φακέλων δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί η κατοχή ιδιαίτερων προσόντων που θα καθιστούσαν εύλογη την επίκληση του Κανονισμού 9(β) για την κατ' εξαίρεση προαγωγή τους, η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί.

30

35

Η προσφυγή επιτυγχάνει και η επίδικη απόφαση ακυρώνεται.

Τελική κατάληξη είναι πως η προσφυγή 851/92 απορρίπτεται

γιατί είναι εκπρόθεσμη, ενώ η προσφυγή 830/92 επιτυγχάνει. Η επίδικη διοικητική απόφαση ακυρώνεται. Δεν εκδίδεται διάταγμα ως προς τα έξοδα.

Η προσφυγή 851/92 απορρίπτεται γιατί είναι εκπρόθεσμη. Η προσφυγή 830/92 επιτυγχάνει. Καμιά διαταγή ως προς τα έξοδα.